

gorius XIII. ex sententia Congregationis Concilii declaravit, eos, qui per vim, vel metum se ad Religionem pretulerint, nisi intra quinquennium reclamaverint, eo elapso, non esse audiendos, tametsi allegent vim, & metum semper durasse: & sic tenent Donatus tom. 1. tract. 12. quest. 13. num. 4. Pellizzar. tom. 1. tract. 3. cap. 5. num. 54. Sanchez de Matrimon. lib. 7. disp. 37. n. 18. Reiffenstuel loc. cit. n. 202. & alii passim. arg. Conc. Trid. l. c. ubi expresse dicit, quod quinquennium durat à die professionis tantum, ibi: Nisi intra quinquennium tantum à die Professionis; quæ particula tantum est exclusiva affirmans id, quod ponit, & negans omnes alios casus præter expressos; l. Ob æs alienum 12. Cod. de Prædiis, & aliis rebus Minorum, l. Contractus 33. ff. de Regul. Juris cum similibus; Tum quia Concilium statuit quinquennium ad reclamandum concessum incipiendum esse à die professionis, & non à die notitiæ nullitatis professionis, vel cessantis impedimenti; Et quod quinquennium ad reclamandum incipiat à die professionis, & non à die sublatis impedimenti, vel impotentia reclamandi, declaravit novissime Sacra Cong. Conc. in Melevit. Nullitatis professionis 17. Maii 1723. teste Ursaya in Miscellan. 1. lib. Q. num. 19.

79 Unde, qui vult reclamare post quinquennium elapsam, debet obtinere restitutionem in integrum à Papa, cum Ordinarius post elapsum quinquennium à die emissionis professionis non possit amplius ingerere, ut disponit Tridentinum cit. sess. 25. cap. 19. de Regularib. & ad obtinendam dictam restitutionem in integrum debet in simplici libello saltem summarie exprimere causas nullitatis suæ professionis una cum causa, ob quam non potuit intra quinquennium reclamare: tunc enim solet à Papa, seu à Sacra Cong. Conc. vel Episcopo. & Regul. concedi restitutum in integrum, consistit de nullitate, & impedimento reclamantis intra quinquennium. Barbosa in Trid. cit. sess. 25. cap. 19. n. 9. cum aliis ibi citatis, Sanchez l. c. n. 22. Donatus l. cit. q. 14. & tom. 4. tr. 12. de profession. Monialium q. 30. n. 2. Reiffenstuel l. c. n. 204. Monac. tom. 3. tit. 1. formul. 36. n. 3. & alii passim; & sic sæpius respondit Sacra Cong. Conc. & signanter in Colimbr. 24. April. 1630. in Mantuana 16. Maii 1697. in Melevitana restitutionis in integrum 15. Decemb. 1703. in Neapolitana restitutionis in integrum 7. Septemb. 1718. in Ceneten. restitutionis in integrum 16. Mart. 1720. & sæpe alibi. Religiosus tamen recurrens intra quinquennium, & post ipsum reassumens instantiam, non indiget restitutione in integrum, ut fuit resolutum à Sac. Cong. Conc. in Ceneten. 16. Mart. 1729.

80 Vim professus in Monasterio Monialium est illico ejiciendus, non obstante lapsu quinquennii, ut pluribus adductis probat Fagnan. lib. 1. decret. in cap. Perlatum est 1. De his, que vi, metusve causa fiunt, n. 41. Vide supra n. 63.

81 Nulliter Professus certo sciens coram Deo, & in conscientia ex aliquo essentiali defectu suam Professionem esse nullam, si nolit eam ratificare, potest tuta conscientia in occulto discedere, ac etiam nubere; Dummodo tamen sine gravi scandalo, aut alio majori incommodo, aut præjudicio abire possit. Navarr. lib. 3. consil. 89. de Regularibus, Sanchez lib. 7. de Matrim. disp. 37. n. 11. Layman lib. 4. tr. 5. cap. 5. n. 7. Donatus tom. 2. tract. 12. q. 21. Pirhing lib. 3. decretal. tit. 31. n. 184. Reiffenstuel ibid. n. 207. & ipso teste Communis aliorum.

82 Si autem nulliter Professus absque scandalo, aut alio majori incommodo, vel gravi præjudicio Religionis occulte discedere nequeat, necin foro externo possit propter aliquod impedimentum probare certam nullitatem suæ professionis, debet manere in Religione, donec commoda occasio sine scandalo occulte fugiendi se offerat, & interim, absente scandali periculo, non tenetur ad vota, & Regulam Ordinis, cum sua professione extante certo nulla, non aditit titulus unde in

conscientia obligetur; Debet tamen saltem in publico ad evitandum scandalum Regulam Ordinis observare, & consueta Religionis servitia præstare in compensationem alimentationis, & sustentationis interim à Monasterio receptæ; Sanchez l. c. n. 38. Pellizzar. tom. 1. tr. 3. cap. 1. n. 48. & c. 3. n. 56. Reiffenstuel l. c. n. 208. & seq. & alii passim.

Nulliter professus, si dubitet, an tacite, vel expresse ratificavit suam professionem, postquam scivit certo esse nullam, si nondum sit elapsum quinquennium à die professionis, potest adhuc reclamare; Si autem sit jam elapsum quinquennium, tenetur perseverare in Religione, nec potest per viam restitutionis in integrum reclamare, quia in dubio recurrendum est ad præsumptionem. Præsumptio autem ante quinquennium stat pro Novitio, ut post quinquennium stat pro Religione, arg. Conc. Trid. cit. sess. 25. c. 19. Sic expresse Donatus l. 2. tr. 12. q. 9. Faustus de Relig. statu lib. 5. q. 87. in fine. Barbosa ad Trid. sess. 15. cap. 19. n. 13. Sanctarel. variar. resolut. p. 1. q. 48. n. 46. Merol. tom. 1. disp. 3. cap. 3. n. 283. Diana p. 4. tr. 3. de conscientia dubia resol. 40. Reiffenstuel l. c. n. 212. & alii passim.

Nulliter professus potest professionem suam ratificare sive tacite, sive expresse. Communis ac certa, nec indiget probatione. Nisi tamen habeat perpetuum impedimentum, quia talis nunquam potest ratificare professionem, nec tacite, nec expresse, sed tenetur quocumque tempore decurso reclamare, vel occulte discedere. Nemo enim sanæ mentis dicit, quod vir v. g. in Monasterio Monialium mentito sexu professus, vel mulier mentito sexu professus in Conventu Religiosorum, lapsu quinquennio, non possit ex illo exire, sed ibidem teneatur remanere; Barbosa ad Conc. Trid. sess. 25. cap. 19. n. 19. Navarr. consil. 26. n. 12. & ultim. de Regul. Donatus tom. 2. tract. 2. q. 10. & ipso teste Communis aliorum.

Nulliter Professus necessario scire debet, suam professionem fuisse nullam ad hoc, ut eam valide ratificet, & sic de irrita fiat valida. Barbosa Conc. Trid. cit. sess. 28. cap. 19. n. 18. Navarr. lib. 3. tit. de Regular. consil. 5. n. 15. & 28. & consil. 39. n. 4. Pellizzar. tom. 3. tract. 3. cap. 5. n. 57. Sanchez de Matrimon. lib. 7. disp. 37. n. 59. Layman l. c. n. 9. Pirhing. l. c. n. 149. Reiffenstuel l. c. n. 215. & ipso teste Communis aliorum.

Nulliter Professus potest valide suam ratificare professionem absque novo consensu Superioris, seu Capituli Regularis. Barbosa ad Conc. Trident. cit. sess. 25. cap. 19. n. 17. cum aliis ibi citatis, Fagnan. l. 3. Decretal. in cap. Significatum est 11. de Regularib. n. 47. Navarr. consil. 35. n. 3. & consil. 46. num. 2. de Regularibus in prima editione, & cons. 27. n. 2. & consil. 18. n. 3. in secunda editione. Rodriq. tom. 3. qq. Regul. q. 17. ar. 3. Pirhing. loc. cit. n. 140. Reiffenstuel loc. c. à num. 219. Matthæuc. cap. 41. Officialis quoad professionem sub n. 17. vers. Nota, & alii passim, per text. in cap. Cum virum 12. de Regularib. ibi: Præsertim si ratificatione secuta; cap. Is qui monasterium 1. de Regularibus in 6. ibi: Seu Professionem à se prius factam ratam expresse habeat; cap. Perlatum est 1. De his, que vi metusve causa fiunt, ibi: Si legitime probatum fuerit... ipsam mulierem... quod fuit postmodum ratum habuisse; ipsam ad Monasterium redire, & Habitum depositum reassumere Censura Ecclesiastica compellatis. Quæ Jura satis demonstrant solam ratificationem Professi desiderari ad hoc, ut professio nulliter facta efficiatur valida, nec Prælati, seu Religionis requiri novum consensum, cum hujus consensus jam interfuert à principio validus, ut supponitur, & perdurare præsumatur; Et quatenus requireretur, tamen Summi Pontificis, tamquam Supremæ Ordinum Regularium Capita, Exiit §. Ad hæc cum Fratres, de verbis. significat. in 6. ut Religionum paci, & tranquillitati consulerent, voluerant illam supplere, admittendo profes-

83

84

85

86

87

sionem illam de irrita fieri validam per solam ratificationem, seu ratihabitionem Professi. Tum quia hoc indicat clausula Rescriptorum, que in Curia dari solet illis, qui post quinquennium ex aliqua justa causa reclamantur contra suam professionem restituntur in integrum. In his enim Rescriptis, teste Hyacintho Donato tom. 2. tract. 12. q. 14. n. 14. ordinarie inseritur clausula: Dummodo Professionem tacite, vel expresse non ratificaverit, qua Pontifex clare indicat professionem per solam profertis ratihabitionem absque nulla nova acceptatione, aut consensu Superiorum valide ratificari posse, cum uti supponitur, Superiores ignorent professionem fuisse invalidam, & consequenter in tali casu novum consensum non præstent, cum ignorant nullus sit consensus; l. Non idcirco 9. Cod. de Jur. & fact. ignor. l. Si per errorem 15. ff. de Jurisdictione.

88 Receptus pro Laico, seu Converso, si in Novitiatu de licentia quorum interest, transeat ad statum Clericalem, & subinde, anno probationis integre peracto, proficiatur, valida est ejus professio; Tunc enim, ut à Provinciali, & Definitorio examinatus reperitur instructus sufficienti literaturâ, aliisque ad Clericatum requisitis, non videtur eis à Decretis Clementis VIII. prohibitum, qui possint illum ad Clericorum statum transferre, cum pro eo tempore non sit adhuc irrevocabili in Statu Conversorum. Sanctiorus in Statu. cap. 2. stat. 22. verb. Alias difficultas; Matthæuc. cap. 41. Officialis quoad Professionem. n. 21. & alii. Vide tamen ipsa Decreta §. 23. ubi id expresse prohibetur, & sic tenet Donatus tom. 2. tract. 14. q. 14. Vid. ibi, & verb. Transitus n. 5.

89 Si tamen jam professionem emisit in Statu Laicorum, seu conversorum, non potest de sola licentia Prælati Regularis, & Definitorii transire ad statum Clericorum; sed talis licentia obtineri debet à Sede Apostolica, quæ ad id solet expedire Brevia cum clausula: De licentia tamen suorum Superiorum, quæ debet intelligi, copulative de illa Generalis, & Provincialis simul, prout expresse declarat Sac. Congreg. Episcop. & Regul. de mandato Urbani VIII. die 2. Augusti 1630. apud Peyrin. de Prælat. q. 3. cap. 1. §. 5. n. 140. nempe clausulam: De licentia Superiorum in Brevibus prædictis appositam esse intelligendam de Generali Ordinis, & Provinciali Oblatorum hujusmodi, ita ut pro eorumdem executione requiratur utriusque licentia, & consensus. Vide verb. Novitius n. 98. & §. 23. dicti Decretor. Clem. VIII. & Donatum prax. Regul. tom. 3. tract. 14. q. 14. & 15. ubi recte ad rem, & verb. Transitus n. 6. & 7.

90 Professus in una Religione non potest transire ad aliam, etiam strictiorem, sine licentia Sedis Apostolicæ. Communis, ex praxi, & stylo Curie. Et transiens de licentia Sedis Apostolicæ ad laxiorem Religionem, etiam ejusdem Ordinis, tenetur in secunda Religione novum annum probationis peragere, & ibi professionem emittere. Sic Sac. Cong. Conc. quæ apud Fagnan. l. 3. Decret. in cap. Ad Apostolicam 16. de Regularibus n. 67. respondit. Transientes de licentia Sedis Apostolicæ ad laxiorem Religionem, etiam ejusdem Ordinis, teneri in secunda Religione novum annum probationis peragere.

92 Excommunicantur omnes, qui quodcumque virginem, vel viduam, vel aliam mulierem coegerint in vitam ad integrandum monasterium, vel Habitum suscipiendum Religionis, vel ad professionem emittendam. Conc. Trid. sess. 25. de Regul. cap. 18. Item qui consilium, auxilium, favorem dederint, quique scientes eam non sponte facere, quoquo modo eidem actui, vel presentiam, vel consensum, vel auctoritatem inter-

93 poverint. Conc. Trid. ib. Non excommunicantur tamen ii, qui per vim inductivam non coactivam, coegerint virginem Monasterium ingredi. Sic decisis refert Barbosa de Offic. & potest. Episcop. p. 3. alleg. 104. n. 2. & Conc. Trid. cit. sess. 25. cap. 18. n. 5. Excommunicantur & ii, qui sanctam virginum, vel aliarum

mulierum voluntatem veli accipiendi, vel voti emittendi quoquomodo sine justa causa impediunt, Conc. Trid. l. c. ibi: Nonnulli sunt, qui...

66 Dicitur tamen excommunicationem latam à Concilio Tridentino, cit. sess. 25. cap. 18. contra cogentes ad Religionem, vel ad professionem emittendam, seu ab ipsa retrahentes viros, ut de Communis tradit Barbosa in dicta sess. 25. cap. 18. n. 6. Bonac. tom. 1. de Excomm. disp. 2. quest. 6. punct. 2. h. 15. Passerini de statib. hom. tom. 3. quest. 169. art. 9. num. 24. Donat. tom. 2. p. 2. tract. 1. de recipiend. ad Habitum q. 11. num. 4. Monac. tom. 3. tit. 12. form. 36. n. 9. Sanchez tom. 1. decal. l. 4. c. 4. Suar. tom. 5. de Censur. disp. 25. sect. 7. n. 8. Rodriguez tom. 3. qq. Regul. 14. art. 3. & alii passim. Attamen sic cogentes, vel retrahentes viros, graviter peccant, & possunt ab Ordinariis puniri juris remediis, id est, Censuris, ut pluries respondit Sac. Cong. Conc. & signanter in Hispanen. 23. Septembr. 1690. ibi: Archiepiscopus procedat ad Censuras contra Patrem, si adhuc vivat; in Bononiem. 26. Septemb. 1690. ibi: Archiepiscopus procedat contra Matrem cogentem prout de Jure; in Mediolanen. 7. Februarii. 1700. ibi: Ordinarius procedat juris remediis contra Patrem cogentem.

97 Professio Regularis varios habet, & sortitur effectus respectu Religiosorum eam emittentium. Primo per Religiosam Professionem confertur Professo perfectissima remissio omnium peccatorum, tam quoad culpam, quam quoad penam; Dummodo tamen profertis sit in statu gratiæ. Communis, cum S. Thoma 2. 2. q. 189. art. 3. ad Tertium, Rodriq. tom. 2. q. 88. art. 1. Layman. lib. 4. tr. 5. cap. 11. n. 1. Reiffenstuel l. c. n. 187. Miranda tom. 1. q. 22. art. 8. arg. c. Quis aliquid 87. §. His Auctoritatibus d. 1. de Penitentia, ubi dicitur, quod ingredientes Religionem nulla amplius pro commissis criminibus penitentia sit injungenda, & concordat Novell. 5. ubi Justinianus Imperator in prece, sic expresse dicit: Conversationis Monachalis vita sic est honesta, sic commendare novis Deo ad hoc venientem hominem, ut omnino humanam ejus maculam detergat, ubi Glos. verb. Maculam explicat, id est, purgat à peccatis. Unde Sancti Patres, ut S. Hieronymus Epistol. 8. & 23. S. Bernardus lib. de præcepto, & dispens. ad finem Professionem communitur vocare solet Secundum Baptisma; Et Paulus V. inter alios Summos Pontifices Constit. incip. Romanus Pontifex expresse concessit Indulgentiam plenariam omnibus Regularium professionem emittentibus. Immo S. Bernardinus Senensis in Quadrag. tr. 2. serm. 24. art. 1. Cellularius tom. 1. tr. 3. c. 4. n. 12. Sa verb. Religio n. 17. Carthus in Opuscul. de Profession. Mon. Paulus Meager tr. 8. disp. 39. art. 5. n. 4. & alii contra Sanchez, addunt hanc plenariam omnium peccatorum remissionem obtineri, quoties Religiosus professionem suam renovat, etiam privatim. Et novissime Clemens XII. die 30. Martii 1735. Constit. incip. Cum sicut, expresse concessit Indulgentiam plenariam omnibus Religiosis nostri Franciscani Ordinis, qui confessi, & Sacra Communione refecti professionem suam quoquomodoque renovaverint quotannis die 16. Aprilis, in qua S. P. N. Franciscus una cum sociis suis anno 1209. Professionem emisit in manibus Innocentii III. & dicta Constitutio, ut ab omnibus in promptu habeatur, hic ad litteram datur.

Indulgentia plenaria perpetua pro omnibus Religiosis, qui die 16. Aprilis Professionem suam renovaverint.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

98 Cum, sicut dilectus filius Josephus Maria ab Eboracensi Commissarius Generalis Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia nuncupatorum, Nobis nuper exponi fecit, Fratres quorundamque Con-

»ven-

ventum dicit Ordinis professionem Regularem die 16. Mensis Aprilis, qua die S. Franciscus de Assisio ejusdem Ordinis Fundator, una cum suis sociis professionem hujusmodi in manibus fel. record. Innocentii III. prædecessoris Nostri, ut fertur, emisit, quomodolibet singulis annis renovare consueverint; Nos, ut opus sit, pium majori cum fructu fiat, & ad augendam eorumdem Fratrum devotionem, & animarum salutem celestibus Ecclesiæ Thesauris pia caritate intendi, omnibus, & singulis quorumcumque Conventuum Fratrum Ordinis præfati presentibus, & futuris venere poenitentibus, & confessis, ac Sacra Communione refectis, qui prædicta die 16. Mensis Aprilis professionem præfata quomodolibet renovaverint, ut præfertur, ac pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac S. Matris Ecclesiæ exaltatione, plas ad Deum preces effuderint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem misericoorder in Domino concedimus, presentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem ut eorumdem presentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manualibusque Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem protus fides adhibeatur, quæ adhibetur ipsis presentibus, si foras exhibita, vel ostense.

Dat. Romæ apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris, die 30. Martii 1735. Pontificat. nostri an. 5.

F. Car. Olivarius.

- 99 Secundo, Professio Religiosa extinguit omnia vota prius emissa. Communis, text. expresso in cap. Scriptura 4. de voto, & voti redemptione, ibi: Reus fratri voti aliquatenus non habetur qui temporale obsequium in perpetuum nascitur Religionis observantiam commutare.
- 100 Et hoc etiam si quis venerit aliam Religionem etiam strictiorem intrare, text. expresso in cap. Qui post votum 5. de Regularibus in 6. ubi etiam assignatur ratio, ibi: Qui post votum de se de certa Religione intranda emittit Religionem aliam etiam laxiorem ingreditur, & proficitur in ipsa, potest (voto non obstante, cui tamen quam simplici per votum solemne nascitur derogatum) manere licite in eadem; Pro voto tamen non completo erit eidem penitentia imponenda.
- 101 Tertio, Professio Religiosa aufert Irregularitatem ex natalium defectu proveniente in ordine ad suscipiendos Sacros Ordines, ita ut etiam Spuri in Religione aliqui professi ad Sacros Ordines absque alia dispensatione promoveri possint. Non possunt tamen absque Sedis Apostolicæ dispensatione promoveri ad Prælaturas, vel Dignitates Ecclesiasticas. Communis, text. expresso in cap. Ut filii 1. de Filiis Presbyterorum, ibi: Ut filii Presbyterorum, & ceteri in fornicatione nati ad Sacros Ordines non promoveantur, nisi aut Monachi fiant, vel in Congregatione Canonica Regulari viventes; Prælationem vero nullatenus habeant. Aliæ autem Irregularitates non auferuntur per professionem Religiosam, ut cum communi, & probabiliori docent Rodriguez tom. 1. q. 13. art. 3. Layman l. c. Sanchez lib. 5. mor. cap. 5. n. 9. Pollezar. l. c. n. 33. Reiffenstuel l. c. n. 189. Rebuffus, Navarrus, Henriquez, Suarez, & alii; Textus enim in cit. cap. Ut filii Presbyterorum loquitur de illa sola, & nulla alia, & quidem ad solum effectum suscipiendi Sacros Ordines. Si enim voluisset extendere etiam ad alias irregularitates, expressisset: quod enim voluit, expressit, arg. c. Inter corporalia 2. de translatione Episc. §. sed neque istud, cap. Quia circa 22. de privilegiis. & cap. Ad audientiam 12. de Decimis. Unde cum Jura ad alias non extendant, neque nos cum Jurium correctione extendere debemus; arg. c. Quæ de Jure 28. de Reg. Juris in 6. ibi: Quæ de Jure communi exorbitant, nequaquam ad consequentiam sunt trahenda.
- 103 Quarto, Professio Religiosa dirimit non solum Spon-

salia, sed etiam Matrimonium jam contractum, & non dum consummatum. Communis, text. expresso in cap. Verum 2. cap. Ex publico & cap. Ex parte 14. de conceptione Conjugatorum. Istique definitum à Conc. Trid. sess. 24. de Matrimonio, Canon. 6. ibi: Si quis dixerit, Matrimonium ratum, non consummatum, per solemnem Religiosam professionem alterius conjugum, non dirimit, anathema sit. Et in hoc votum solemne professionis differt à voto solemnium Ordinis Sacri, cum hoc dirimat solum Matrimonium contrahendum, seu sponsalia, & nullatenus Matrimonium jam contractum, licet non dum consummatum. Communis ob eandem dispositionem Joann. XXII. in Extravagant. Antiquæ concertationi Unice, de Voto, & Voti redemptione tibi: Antiquæ concertationi finem cupientes imponere, ac animarum periculum inde provenientibus salubriter providere, de Fratrum nostrorum consilio presentem declaramus Edictio, quod licet votum solemnium per Sacri susceptionem Ordinis quantum ad impediendum contrahendum, vel ad dirimendum, si post contractum fuerit, secundum statuta Canonum sit efficax reputandum; ad dissolvendum tamen prius contractum, etiam si per carnem copulam non fuerit consummatum, eam nec Jure Divino, nec per Sacros Canones reputetur hoc statum invalidum esse censendum.

Quinto, Professio Religiosa tollit maculam quoad actus temporales, ita ut, qui ante professionem ratione perjuri, furti, & hujusmodi ineptus erat ad ferendum testimonium in Judicio, per professionem rehabilitetur, & aptus reddatur ad ipsos, & similes actus, ut colligitur ex Novell. 5. ubi Justinianus Imperator sic expresse dicit: Conservacionis Monachalis vita sic est honesta... ut omnem humanam maculam detergat. Idque docet Glos. communiter recepta in cap. Cum deputati 16. de Judicis verb. Nationis in finem; Abbas ibidem in fine; Sanchez l. c. n. 27. Layman l. c. n. 4. Reiffenstuel l. c. n. 192. & alii passim.

Sexto, Professio Religiosa liberat professum à patria potestate. Glos. communiter recepta in l. Si ex causa 9. §. 4. de Minoribus, Pirhing. l. 3. Decretal. tit. 31. n. 141. Reiffenstuel ibid. n. 191. Sanchez lib. 5. moral. c. 5. n. 29. Layman lib. 4. tract. 5. cap. 10. n. 5. & alii passim. Professus enim à die professionis transit omnino in potestatem Superiorum Regularium, & consequenter à patria potestate eximitur; Non tamen in iis, quæ in damnum Religiosi cedere possunt, qui, ut habetur in c. Quod ob gratiam 16. de Regul. Juris in 6. ibi: Quod ob gratiam aliquid conceditur, non est in eius dispensium retorquendum; Unde professus retinet Jura suitatis, & successione, & si post professionem filio bona veniant, ad peculium quasi castrensium reducuntur. Authen. Presbyteros, Cod. de Episcop. & Cleric.

Septimo, Professio Religiosa tollit filii ingratitude nem erga parentes, ita ut, si proles post datam exheredationis causam Monasterium ingrediatur, & in ipso profiteatur, ipso Jure exhereditatio cesset, quomvis reconciliatio subsequata non sit, prout docet Covarrub. de Testament. cap. 16. n. 28. Abbas volum. 2. consil. 7. Felinus in cap. Rodolphus, de Rescriptis; Glos. in l. Deo nobis, Cod. de Episc. & Cler. arg. c. Non liceat 10. caus. 19. q. ibi: Non liceat Parentibus liberis, vel liberis parentibus ab hereditate repellere Monachos factos, quamvis, dum laici fuerint, in causam ingratitude incidissent. Novell. 123. cap. 41. ibi: Nullam vero licentiam damus, aut parentibus filios, aut filios parentibus seculari vitam sectantes, & Reliquentes velut ingratos à sua excludere hereditate, Monasterium, aut Monasticam vitam subsequutos.

Regulares non tenentur ratificare suam professionem coram Episcopo ante susceptionem Sacrorum Ordinum; non obstante quod id fuerit demandatum in pluribus Conciliis provincialibus, & Synodis dicecesanis; Cum enim in Conc. Rom. sub recollectione memorie Benedicti XIII. anno 1725. celebrato, fuerit questum aliquod medium ad retrahendum Regulares ab impugna-

tionem propriarum professionum, circa quas in forensibus Judicis sæpius succumbunt; Re mature perpensa à particulari Congregatione, non fuit approbatum temperamentum istud, ut obligarentur Religiosi ante susceptionem Sacrorum Ordinum ad ratificandas eorum professiones, mediante formula impressa in Appendice ad Synodum Fulginatens. Episcopi Baptistelli fol. 153. vel alia simili forma, ut refertur in Folio Congregationis Concilii in Policastren. 24. Augusti 1726. his verbis: Quæ potissimum de causa in ultima Synodo Romana non fuit determinatum, quod Regulares ante receptionem Sacrorum Ordinum Professionem ratificarent; licet in plerisque Synodis, & signanter Mediolanensibus sub S. Carolo Borromeo id fuerit statutum; & in Contradictorio partium admittum fuerit à Congregatione particulari super examine ultime Synodi Fulginatensis. Sic apud Utsayam tom. 6. part. 2. disceptas. 32. num. 114. qui tom. 1. part. 1. disceptat. 1. à num. 55. ad 58. discept. 4. n. 42. plura refert decreta.

Et hoc omni fundamento rationis, & juris; quia cum talis ratificatio professionis esset præcise facta, ut imperata ad suscipiendos Sacros Ordines, non esset voluntaria, sed necessaria, & stragulatoria, adeoque nullam haberet vim validandi invalidam professionem, ut in fortioribus terminis Constitutionum diversarum Religionum à Summis Pontificibus approbatarum, & præcipientium annuam ratificationem, seu renovationem professionis pluries resolvit Sacra. Cong. Concilii, & signanter, in Lingonien. 12. Aprilis & 30. Decemb. 1698. ubi adducta fuit eadem ratio his verbis: Perché essendo detta ratifica necessaria, è di Regola, non può dirsi approvazione voluntaria, prout ad valorem professionis requiritur Et sic etiam Cephaluden. 4. Febr. 1699. in Mantuanen. 9. Julii 1701. in Melevit. 8. Augusti 1701. & in Viennen. 20. Januar. 1721. & 8. Febr. ac 12. Septemb. 1721. apud Thesaurum Resolution. Sacra. Cong. Concilii tom. 2. Unde in supradicto Concilio Romano tit. 21. de Regularibus cap. 1. fuit solum statutum, quod Regulares ad Subdiaconatum promovendi authenticum Episcopis testimonium de solemnem emissa professione, & Exercitiis spiritualibus factis exhibent, ibi: Antiqua cum sit Ecclesiæ consuetudine inductum, & Apostolicis Constitutionibus probatum, ut Regulares tantummodo, quibus gloriosum esset mendicare, non alio quam paupertatis, seu professæ ab his approbatæ Religionis titulo, sacris possint Ordinibus initiari; attendant Episcopi, ne Regularium quempiam ad Subdiaconatum Ordinem promoveant, si initiandus ipse, ut exploratum de requisito valeat Ordinationis titulo constare, expressa de solemnem per eum emissa Regulari professione, proprii non secum attulerit fidem Superioris, deque prævisis Exercitiis spiritualibus peractis attestacionem non exhibuerit; una postmodum cum Dimissoriis Literis servanda in Archivio Episcopali.

Additur attendenda sequens Resolutio.

DECRETUM

Edictum in Sicilia Restitutionis in integrum, & Nullitatis professionum.

CUM plures Religiosi Regularium Ordinum Regni, & Provinciæ Siciliæ à Religione egressi vigore sententiarum super nullitate eorum professionis minus legitime obtentorum Sacra huic Congregationi Concilii preces dicerent pro facultate Missam celebrandi, quippe qui suspensionis pena obstructi remanserunt ex defectu congrui Patrimonii, tria hæc occasione in quibusdam Siciliæ Dicecesibus ex ipsis etiam ejusdem Regni Ordinariorum relationibus contra Sacri Concilii Tridentini præscriptum nulliter, & vidiose peragi detectum fuit. Primum est, quod Ordinarii locorum de asserta professionis nullitate post elapsum quinquennium, præcipue si recurrentes ad reclamandum intra idem quinquennium legitimo impedimento detenti fuerint, non indulta

ab Apostolicæ Sede Restitutione in integrum, quorumdam Doctorum opinionibus, alioquin reprobatis, innixi, presunt agnoscere, sententiam de illa ferentes, & inter eos præsertim Episcopo Catanensis, assertore quodam privilegio, sive immemorabili illius Caritæ consuetudine suffultus, præterdit sententiam Nullitatis professionis dicere posse tum intra, tum post elapsum quinquennium ab ejus emissionem, & sive Regulares ab illa reclamantes vota emiserint in ejus Dicecesis, sive in aliena, dummodo in aliquo ejusdem Dicecesis loco, & Conventu, dum reclamant, ex Obedientia fuerint constituti. Secundum, quod ab eisdem Ordinariis tam exacto jam quinquennio, quam illo adhuc decurrente, educuntur sententia invalidam declarantes professionem, Superioribus Conventuum, in quibus professio emissa fuit, non auditis. Et tertium denique, quod ipsi etiam Superiores Regulares super asserta nullitate professionis, nec habito, nec requisito Ordinarii loci Judicio, aliquando sententiam pronuntiant. Quæ quidem omnia cum aperte repugnent non solum notissimæ Tridentinorum Patrum dispositioni sub cap. 19. sess. 25. de Regul. verum etiam iteratis Sacræ hujus Congregationis resolutionibus, idcirco ne deinceps tot consultissima decreta amplius violentur, Eminentissimi VV. deliberandum proponitur:

An, & quomodo sit providendum in casu &c.

Die 24. Septembris 1740. Sacra Congregatio Eminentissimorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum censuit: Providendum juxta modum & Domino Secretario explicandum, facto verbo cum Sanctissimo.

Modus autem est, quod scribitur Episcopo Catanensi, aliisque Præsulibus Provinciæ Siciliæ, nullum Episcopum, sive Ordinarium, inauditio Superiore Regulari Conventus in quo fuit emissa professio, neque ullum Superiorem Regularem independenter ab Episcopo, vel Ordinario posse sub pena privationis Officii, & vocis activæ & passivæ ipso facto incurrere, Causas Nullitatis professionis cognoscere, sed eas conjunctim ab eisdem Episcopo vel Ordinario loci, ac Superiore Regulari esse decidendas, sive professionis invaliditas à Religiosis, sive ab ipsa Religione ex quocumque capite proponatur. Restitutionem vero in integrum adversus lapsam quinquennium, quod à die professionis decurrit, etiam si perduraverit causa metus, aut aliquid aliud impedimentum fuerit ad reclamandum interjectum, à S. Sede omnino esse impetrandam juxta Decreta alias edita non obstante quacumque contraria consuetudine etiam immemorabili, & quolibet asserto Privilegio. Religiosos autem, de quibus agitur, & quorum professio contra formam Sacri Concilii declarata fuit invalida, teneri intra terminum unius anni reassumere habitum & ad Claustra redire, tam pro obtinenda à S. Sede restitutione in integrum, quatenus illa indigeant, quam pro instituendo judicio servatis servandis super nullitate suæ professionis, quatenus hanc velint deducere, eoque termino elapso, si non paruerint, habendos esse tamquam Apostatas; & tandem quoad licentias ab ipsis petitas celebrandi, firma pro nunc manente eorum suspensione, seorsim deinceps providebitur, juxta singulorum preces, & circumstantias. Hanc vero resolutionem significandam esse Procuratoribus Generalibus Ordinum, qui Superiores locales de illa moneant, & Sacram Congregationem de executione certiorum reddant: Factaque de præmissis per infrascriptum Secretarium relatione Sanctissimo, Sanctitas sua prædictam Sacræ Congregationis sententiam in omnibus approbavit die 28. Septembris 1740. Sic expresse habetur ad calcem Tomi. Thesauri Resolutionum Sacræ Congregationis Concilii, quæ exarata fuere ab undequaque Dignissimo Eminentissimo, & Reverendissimo Cardinali Cavalcchino, tunc ejusdem S. Congr. Secretario, qui eruditissime suo more in dicta Sicilia pag. 35. ad 43. ibidem impressa

- plurima ad rem egregia documenta, & Decreta adducit merito ibi videnda.
- 112 Alia ad rem. Vide verb. *Habitur, Mstus. Moniales, art. 1. Novitius.*
- 113 Professio in Ordine Regulari strictiore emissa ab eo qui antea in laxiori professus fuerat, pendente iudiciali oppositione priorum superiorum, valida, aut invalida censenda erit, prout sententia pro una, aut altera parte emanaverit. Beadict. XIV. tom. 2. Constit. 25. incip. *Ex quo.*
- 114 Pro impugnanda validitate professionis Regularis attendenda est ejusdem Pontificis novissima Constitutio 47. incip. *Si datam*: in qua varia statuit. Primo quod reclamatio adversus professionem factam per vim, & metum, aut ante debitam ætatem, fiat intra quinquennium tantum à die professionis coram superiore suo, & Ordinario juxta Decretum Concilii Tridentini, & hoc sive agatur de professione Regularium, sive Monialium: Quod æque procedit in casu actionis intentate ex parte Religiosis. Secundo, quod actio serio intentata intra quinquennium, licet deserta, adhuc post elapsam dictum quinquennium, iudicanda sit ab Ordinario, & Superiore Regulari; Et Superior Regularis sit Superior localis illius Monasterii, in quo reclamans professionem emisit, & quidem actualis, quo tempore causa super nullitate professionis in iudicium deducitur, & quoad Moniales Superior sit ille, cui creditum est Monasterii Regimen, non autem Confessarius; & pro Monialibus Ordinario subjectis, solus ipse intra quinquennium de professione reclamantium iudicet. Tertio quod si Superior Regularis tale iudicium assumere nolit, aut non possit, vices suas delegare valeat alteri, vel Regulari, vel etiam Ecclesiastico seculari juris Canonici perito, qui una cum Ordinario iudicis partes exerceat, nec possit jus suum cedere Ordinario loci, ut solus procedat. Et quod disceptantibus inter se iudicibus, causa censeatur ad Sedem Apostolicam devoluta. Quarto, quod ad eandem Sedem Apostolicam, seu Sacram Congregationem Concilii privative spectet causa professionis emissa extra Conventus pro Novitiu assignatas. Quinto, quod nullus Regularis adversus suam professionem reclamare possit, nisi intra Religionis suæ claustra existat, & habitu Regulari reassumpto, si ipsum antea desuerit. Sexto, quod, sub pena nullitatis iudicium innitit debeat rigorosis probationibus, ac processibus iudicialibus, & testes examinandi sint, & super articulis à reclamante exhibitis, & juxta interrogatoria danda ab altera parte, necnon civentur defensores Monasterii, in quo fuit professio emissa, & omnes interesse habentes.
- 121 Septimo, quod in singulis Diocesis deputetur ab Ordinario aliquis probitate, & doctrina commendatus, sive Regularis, sive Ecclesiasticus Secularis, juxta disposita pro defensore Matrimonii, cui *Defensoris Professionum* munus imponant, et ei pro honorario, aut mercede, & pro expensis ad id necessario assignent quod Judex prudenter arbitrat' fuerit exsolvendum ex bonis à professo renuntiatis in Religionis ingressu, si quæ habuerit, aut in defectu, id supleat ipsa Religio, si sit bona temporalia possidens; Si autem non adsint bona renuntiata, nec ipsa Religio bona possideat, tunc defensoris professionis satisfiat ex pecuniis multarum illius Tribunalis, in quo causa agitata fuerit, sive alterius prout statutum de Matrimonii defensore in Constit. incip. *Dei miseratione.* Octavo, quod lata sententia à Superiore Regulari, & ab Ordinario loci, si ipsa pro validitate professionis fuerit, nec professus appellationem interposuerit, causa finita censetur; Si vero professus ad iudicium secundæ instantiæ appellaverit, vel etiam ulterius eadem causa retractanda fuerit, in omnibus hisce iudicis mandat defensorem professionis ex Officio deputatum semper adesse, & à prima sententia pro nullitate lata semper appellare debere, prout statutum de Defensore Matrimonii. Nono, quod sicuti constituit legitimas penas adversus eos, qui post unicam sententiam pro

prioris Matrimonii nullitate, sive pendente appellatione, sive ea per incuriam, aut fraudem defensoris non interposita, ausi fuissent novas nuptias contrahere, atque decrevit nemini licere ad altera vota transire, nisi duæ saltem sententiæ conformes pro nullitate prioris Matrimonii emanaverint; ita siquis professus post unicam sententiam pro nullitate suæ professionis pronuntiata, sive pendente, sive omnia culpabiliter appellatione à Religione exire, ac habitum Regularem abjicere presumpserit, statuit eum subjacere omnibus penis, atque censuris à sacris Canonibus, & à Constitutionibus Apostolicis latis, atque sancitis, decernendo numquam posse professum à Religione discedere, nisi duas saltem sententiæ conformes pro nullitate suæ professionis obtinuerit. Decimo, quod sicuti supra dictum est, Judices primæ instantiæ super validitate professionum intra quinquennium iudicialiter impugnatarum esse debeant Superior Regularis, simulque Ordinarius loci: Si vero eadem causæ in secunda, aut ulteriori instantia sint discutiendæ, devolvantur ad quos de jure ab Ordinario sententiæ appellatur, ita tamen ut hi quoque Judices procedere, & iudicare debeant una cum Superiore Regulari, non quidem illius Monasterii, in quo reclamans professus est, sed alterius Monasterii ejusdem Ordinis in eorum Civitate, aut Diocesi existentis, vel eo non existente, cum Superiore vicinioris Monasterii ejusdem pariter Ordinis, seu cum alia persona Ecclesiastica, cui juxta præmissa Superior ille, ad quem pertinet, suas vices ad hunc effectum delegaverit. Si autem hujusmodi causæ in secunda, aut ulteriori instantia ad Sedem Apostolicam devolvantur, & à prædicta Congregatione Concilii, sive ab altera Episcoporum, & Regularium, aut denique ab Auditoribus Rotæ, ut respective assollet, discutiendæ fuerint, nullus sit locus ad iudicandum Superiore Regulari, qui neque tunc ad ferendam sententiam admittitur, cum, ut supra dictum est, agitur, etiam intra quinquennium de professione emissa in Monasterio pro Novitiu minime designato. Undecimo, quod præmissa locum habeant etiam in Curia Eminentissimi Cardinalis Vicarii pro tempore in Urbe, ejusque districtu.

Duodecimo, quod elapso quinquennio remedium restitutionis in integrum ad Sedem Apostolicam privative pertineat, sive ex parte Professi, sive ex parte Religionis. Hujusmodi instantia proponatur. Si autem quandoque à Sede Apostolica ejus concessio inferioribus iudicibus delegetur, si non nisi prævio processu, & maturo examine cum assistentia defensoris professionis in utroque ad id procedere debeant, nec una eorum resolutio favorabilis pro restitutione in integrum sufficiat, nisi ea per secundam conformem, iterato causæ examine, auditque semper defensore professionis, confirmata fuerit, & reclamans remanere debeat in Religione, donec prævis diuabus conformibus resolutionibus pro restitutione in integrum sententia super nullitate professionis ab ipsis, ut supra delegatis Superiore Regulari, & Ordinario loci legitime lata fuerit. Reprobando interim praxim illorum Superiorum, qui reclamantibus adversus professionem sine intra quinquennium, sive post ejus decursum, contraditores sese non exhibeant, aut etiam aperte suffragentur. Tertio decimo, quod Episcopi justis, gravibusque penis procedant contra inferentes vim, & metum; & ad id consilium, auxilium, vel favorem dantes; & quod Judices ad exactam justitiæ lancem omnia ad id facientia expendant, ac numerum & qualitatem testium, aliasque omnes circumstantias sedulo animadvertant, eis districtè præcipiendo, ut in cunctis ad eorum officia pertinentibus, à justitiæ tramite, & à præscriptis sibi legibus ne minimum quidem discedant, ac meminerint omnium, quæcumque gesserint, severissimam sibi rationem tum apud Divinum Judicem, tum apud homines fore reddendam.

128 De professione fide emissa, scilicet sine interno consensu Profitentis, non incongruum est hic paucis disserere.

Pro

- 129 Professionem fictam irritam esse, etiamsi nec vis, nec metus gravis intercesserit, communis est sententia, idque, quia obligatio, quam inducit professio, non ex Lege oritur, sed ex privata hominis voluntate, adeoque ubi deest voluntas, deesse debet & hæc obligatio. Confer Rotam cor. *Molin. decis. 798. num. 7. & seq.*
- 130 Estque fida hæc professio irrita non in Foro tantum Poli, sed in Foro Fori, quum necessarius ad professionem consensus nequeat ab Ecclesia suppleri. Nec refragatur textus in cap. *Quod interrogatis distinct. 27.* ubi vidua fide professæ redire fuit coacta ad Monasterium, & quidem quamvis matrimonium inisset. In casu enim illo id ita factum fuit, non quia consensus fuit ab Ecclesia suppletus, sed quia vidua illa, nequit ostendere ex causa justa professionem fide emisisse, immo constituit ex causa *Hypocritis* emissam ab ipsa fuisse professionem. Eademque de ratione in cap. *Si quis de Regulari*, altera vidua coacta fuit in Monasterio permanere, quia scilicet demonstrare nequit iuxta causam fide emisisse professionem. Accedit quod in casu hujus *Decretalis* rehabitata tacite fuit professa; Consule pariter Rotam cor. *Molin. decis. 798. à n. 9. ad 13.*
- 133 Quinimo nec is, qui professionem fide ex causa minus justa emittit, obligatur ex vi consensus ab Ecclesia suppletus, sed in penam admisse fraudis permanere in Religione tenetur, ut optime inter alios adnotarunt Turrecremat in *dict. cap. Si quis num. 36. de Regul. Rota cor. Molines d. decis. 798. n. 15.*
- Quomodo vero in Foro Fori fide hæc probati queat, necessarium est hic expendere. Videndum, utrum allegetur fido sine ulla causa, an cum causa. Priori casu non est audiendus qui fide professionem emisisse ait, idque quia nulla allegari potest simulatio sine causa. Posteriori vero casu, si interest scire utrum causa sit justa, an minus justa, causa non sit justa etiamsi eam allegans probare possit fictionem, in penam permanere in Religione tenetur, ut mox dictum est. Si autem causa sit justa, auditur si probare velit fictionem; Rot. cor. *Molin. d. decis. 798. à num. 26. ad plur. seq.* Exemplum causæ justæ poni potest in metu, & quidem quicumque. Si enim metus esset gravis, opus haud esset probare fictionem, sed ipse sufficeret ad professionem invalidandam. At metus quicumque præbet justam causam fictionis, Rota cor. *Mol. d. decis. 798. num. 29.* Et tamen probari debet ex actibus antecedentibus, concomitantibus, & subsequentibus professioni contrariis, ut idem supremum Tribunal Rotæ d. decis. 789. n. 30.
- Hic vero silentio non est pretereundum, quod supremum Tribunal, Rotæ coram *Molines decis. 798.* examinavit plures actus antecedentes, concomitantes, & subsequentes professioni contrarios, qui in specie illa afferbantur ad probandam fictionem, & eos sufficientes haud reputavit. At sciendum est, quod commissæ deinde à S. M. Clemente XI. revisione ejus decisionis Particulari Congregationi quinque S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalium nimirum Carpini, Colloredi, Morescotti, Panciatii, & Bichii, fuit ipsa revocata, & irrita declarata professio, ut refert Ursaya *discept. Eccles. tom. 1. part. 1. discept. 20. n. 26.* Quocirca qui in mox dicta decisione afferuntur actus antecedentes, concomitantes, & subsequentes contrarii professioni, pro sufficientibus haberi queunt ad probationem probandam.

PROPOSITIONES DAMNATÆ.

Articuli XLV. Joannis Wicleff damnati anno 1418. in Concilio Constantiensi sessione 45. tom. 29. Concilior. Regiorum pag. 617.

1. Substantia panis materialis, & similiter substantia vini materialis remanent in Sacramento Altaris.
2. Accidentia panis non manent sine subiecto in eodem Sacramento.

FERRAR. BIBLIOTH. TOM. VII.

3. Christus non est in eodem Sacramento identice, & realiter in propria presentia corporali.
4. Si Episcopus, vel Sacerdos existat in peccato mortali non ordinat, nec consecrat, non conficit, non baptizat.
5. Non est fundatum in Evangelio, quod Christus Missam ordinaverit.
6. Deus debet obedire Diabolo.
7. Si homo fuerit debite contritus, omnis confessio exterior est sibi superflua, & inutilis.
8. Si Papa sit præcursus, & malus, & per consequens membrum Diaboli, non habet potestatem super fideles sibi ab aliquo datam, nisi forte à Cesare.
9. Post Urbanum VI. non est aliquis recipiendus in Papam, sed vivendum est more Græcorum sub Legibus propriis.
10. Contra Scripturam Sacram est, quod viri Ecclesiastici habeant possessiones.
11. Nullus Prælat' debet aliquem excommunicare, nisi prius sciat eum excommunicatum à Deo, & quis sic excommunicat, fit ex hoc hæreticus, vel excommunicatus.
12. Prælat' excommunicans Clericum, qui appellavit ad Regem, vel ad Concilium Regni, eo ipso traditor est Regis, & Regni.
13. Illi qui dimittunt prædicare, sive audire verbum Dei propter excommunicationem hominum, sunt excommunicati, & in Dei iudicio traditores Christi habebuntur.
14. Licet alicui Diacono, vel Presbytero prædicare verbum Dei absque auctoritate Sedis Apostolicæ sive Episcopi Catholici.
15. Nullus est Dominus civilis, nullus est Prælat' nullus est Episcopus, dum est in peccato mortali.
16. Domini temporales possunt ad arbitrium suum auferre bona temporalia ab Ecclesia, possessionatis habitualiter delinquentibus, id est, ex habitu, non solum actu delinquentibus.
17. Populares possunt ad suum arbitrium Dominos delinquentes corrigere.
18. Decimæ sunt paræ elemosynæ, & possunt Parochiani propter peccata suorum Prælatorum ad libitum suum eas auferre.
19. Speciales orationes applicatæ uni personæ per Prælatos, vel Religiosos, non plus prosunt eidem, quam generales, ceteris paribus.
20. Conferens elemosynam Fratribus est excommunicatus eo facto.
21. Siquis ingreditur Religionem privatam qualemcumque, tam possessionatorum, quam Mendicantium, redditur ineptior, & inhabilior ad observationem mandatorum Dei.
22. Sancti instituentis Religiones privatas, sic instituendo peccaverunt.
23. Religiosi viventes in Religionibus privatis non sunt de Religione Christiana.
24. Fratres tenentur per laborem manuum victum acquirere, & non per mendicitatem.
25. Omnes sunt Simoniaci, qui se obligant orare pro aliis, eis in temporalibus subvenientibus.
26. Oratio præciti nulli valet.
27. Omnia de necessitate absoluta eveniunt.
28. Confirmatio juvenum, Clericorum Ordinario, locorum Consecratio reservantur Papæ, & Episcopis, propter cupiditatem lucri temporalis, & honoris.
29. Universitates, Studia, Collegia, Graduationes, & Magisteria quæ in eisdem sunt vana gentilitate introducta, tantum prosunt Ecclesiæ sicut Diaboli.
30. Excommunicatio Papæ, vel cujuscumque Prælati non est timenda, quia est censura Anti-Christi.
31. Peccant fundantes claustra, & ingredienti, sunt viri diabolici.
32. Titare Clerum est contra Regulam Christi.
33. Silvester Papa, & Constantinus Imperator errarunt Ecclesiam dotando.

Zz2

Om-